

Nádych

Niektoré jej dni bývali nekonečne dlhé, rozprávala by o nich hodiny a nepovedala by dost, ale potom zase boli aj také, ktoré by sa jej zmestili do jednej vety, napríklad keď ako malá cez prázdniny iba celé dni sedela na kamenných schodoch pred panelákom a vyhrievala sa na slnku ako mačka, vedľa mala limonádu od babky a detskú knižku, či časopis, v niektorých mala aj omaľovánky, niesla si so sebou na schody vždy pyšne aj fixky vo vedierku, no aj tak nikdy nič nevymaľovala, pretože iba hladkala mačky od susedov, aj psov mala rada, ale tých nikdy samých von nepustili, a potom po takomto dni navečer, keď sa začalo stmievať vyšla hore až na štvrté poschodie, v jednej ruke kniha či časopis, v druhej vedierko s fixkami a limonádou, keďže ruky mala plné, na dvere zaklopala lakťom, otvorila jej vždy babka a hneď vo dverách sa jej spýtala, čo celý deň robila a ona, ona iba pokrčila plecami;

potom boli ale aj dni, kedy toho urobila veľa, no aj tak o tom nikomu nepovedala, lebo občas sa jej stávajú aj také veci, ktoré akoby od začiatku patrili iba jej samej, a ona si ich opatruje sama už odkedy ich má, nikomu ich nedáva, sú to ako slepé objatia, objatie od niekoho koho nevidíte, no aj tak ho nechcete pustiť;

no úplne zo všetkého mala najradšej dni, kedy sa toho síce udialo málo, no i o tom mále by vedela vravieť stáročia, o výletoch do neznáma, kedy si pri každom ďalšom spomínaní zrazu spomenie ešte na niečo ďalšie, je to taký jej osobný paradox, že časom jej spomienky neblednú, ale naopak sa vyjasňujú, zakaždým sú viac a viac jasnejšie a zreteľnejšie, ešte sa jej to síce nestalo, no predstavuje si to tak, že raz, keď dostatočne dozrú, bude sa ich môcť aj dotknúť, také budú zreteľné a ostré, to by sa jej páčilo, žiť v tých pekných spomienkach stále dokola;

na spomienkach ale nemá najradšej samotné spomienky, práve naopak, to by bolo príliš jednoduché, ona má najradšej pocity, aké z nich má, najmä tie pekné, kedy si už myslí, že jej srdce pukne, ale to iba preto, že sa doň toľko dobrých pocitov už nevojde, srdce ale nechce puknúť, bráni sa, a tak jej dobré pocity občas vytekajú napríklad ušami, ale oveľa viac očami, vtedy sú už nenápadné a priehľadné, a to isté sa stáva aj so zlými spomienkami, ona totiž vie, že aj tie jej občas treba, aby nezabudla;

lenže potom sú tu aj také spomienky, pri ktorých nevie, čo cítiť, poväčšine to však nie sú ani len spomienky, iba také obrazy, keď bruškami prstov prechádza po zosušenom citróne, alebo ako beží nevedno kam-nevedno kde, a do tretice ako leží na tráve na lúke, a zrazu sa pod ňou lúka začne vlniť až tak, že do nej finálne zapadne, takýchto obrazov má plnú hlavu, netuší odkiaľ prišli;

najprv si síce myslela, že sa jej prisnili, sedelo by to k jej teórií, prečo sa jej nikdy nesníva, každé ráno sa budí s prázdnu mysľou, je jej to ľúto, chcela by zažiť to, o čom sa písalo vo všetkých knihách, chcela by lietať, plávať a zažiť to, čo zažiť nejde, lenže namiesto toho, sa každé ráno budí s prázdnu mysľou, dlho si myslela, že je to preto, lebo jej sa sny ukladajú inak, nie ako sny, ale ako skutočné spomienky, toho sa trochu bála, že môže mať vo svojej mysli celkom falošné spomienky, no potom ju to prešlo, keď si postupnými otázkami overovala všetky svoje spomienky;

iba dvakrát si pamätala sen, ktorý sa jej v noci prisnil, dve nočné mory, teraz však už snom radšej nevenuje pozornosť, i keď jej je vždy ľúto, ako ju ignorujú, zrejme im to nikdy neodpustí, paradoxne sa pri tejto myšlienke usmeje, neodpúšťať vlastným snom, aké smiešne;

často takto veľa rozpráva o sebe, o svojich snoch a spomienkach, ale to väčšinou vraví iba sebe alebo niekomu koho dobre pozná, lenže takých je málo, veľmi málo, veľa je však takých, ktorí stále po nej chcú aby im o sebe niečo povedala, vždy keď má niekomu rozprávať

Anna Semková, 15 rokov, Bratislava

o sebe, zasekne sa, nevie, čo má povedať, v takých chvíľach často rozmýšľa, či sa aj ľudský život dá vtesnať do jednej vety ako nejaký nudný deň, niekedy si pomyslí, že určite nie, ale niekedy si pomyslí, že áno, vtedy sa usmeje, nič sa jej nezdá nemožné a tak o sebe začne rozprávať v tretej osobe, hovorí vtedy o sebe, o svojich snoch a spomienkach, o tom, ako sa jej o sebe lepšie rozpráva v tretej osobe, vtedy s ľahkosťou svoj život vtesná medzi jeden nádych a jeden výdych;

hoci už predom tuší, že sa to nikdy úplne nebude dať.

Výdych.